

COINS

MAKE
ANY
SELECTION

NICKELS
DIMES
AND
QUARTERS

UP TO
ONE
DOLLAR
TOTAL

Vakantieblues

Liedjesverhalen

Riny Boeijen

VAKANTIEBLUES

© Uitgeverij U2pi BV (www.jouwboek.nl), Voorburg

2e versie ebook november 2012

Titel: Vakantieblues

Auteur: Riny Boeijen (www.rinyboeijen.nl)

Co-auteur: Inge de Randamie-Boeijen

Omslag ontwerp: Riny Boeijen

ISBN: 978-90-8759-208-0

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Alle namen in dit boek zijn gefingeerd, uitgezonderd die van de artiesten en mijn partner Louise. Mocht een van de hoofdpersonen toch enige overeenkomst met u vertonen, dan heeft u de mazzel gehad in een leuk boek te staan.

Vakantieblues

Liedjesverhalen

Riny Boeijen

Voor mijn dochters

INHOUD

Voorwoord	7
A. Mijn eerste vakantie	9
B. Zomerkamp	13
C. De Sparta GD 50 Sport	18
D. From me to you	21
E. Hey Joe	25
F. De drie musketiers	29
G. 1974	34
H. Opa Kadett	37
I. Rijk	41
J. Elvis	46
K. One night in Bangkok	52
L. Born to run	56
M. Nekkie	61
N. Opera	66
O. Trouwen in Jakarta	72
P. Many incest	80
Q. Mekong	84
R. Memories	88
S. Chi	94
T. Oh my God!	99
U. Gij zult	104
V. De hel	110
W. Gisela	115
X. Moeder	120
Y. Later	125
Z. Hij	130
Jukebox	135

VOORWOORD

'I can remember absolutely everything, young man. That 's my curse. That's one of the greatest curses ever inflicted on the human race, memory'.

Een citaat van Orson Welles uit de film *Citizen Kane*, waarin hij een rol speelt als krantenmagnaat.

Iedereen heeft ze, herinneringen. Ze zijn opgeborgen in een kaartenbak waaruit af en toe, verwacht of onverwacht, gewild of ongewild, een kaartje wordt gelicht. Mijn herinneringen zijn bijna altijd verbonden met muziek, waardoor mijn kaartenbak meer op een jukebox lijkt. Als ik een nummer uit die jukebox hoor, dan komt het bijbehorende verhaal spontaan naar boven. Daarom heb ik ze 'liedjesverhalen' genoemd.

In mijn vorige bundel *Jongensblues* schreef ik over de grote en kleine dingen uit mijn leven. Over mijn jeugd in het café van mijn vader, over de liefde, over de dood en over een gedroomde ontmoeting met mijn dochters die ik al 23 jaar lang niet meer had gezien of gesproken.

Jongensblues bracht me geen grote prijzen, maar maakte van mijn droomverhaal werkelijkheid; dankzij het boek zag ik mijn dochters terug. Een verhaal dat in *Vakantieblues* niet alleen door mij, maar ook door mijn dochter Inge wordt verteld.

In *Vakantieblues* leest u dat vakanties nooit zo maar vakanties zijn. Dat zich vaak onverwachte dingen voordoen. Gebeurtenissen die je misschien bijna vergeten was, maar weer helder op je netvlies komen als je dat ene nummer hoort. Veel leesplezier!

Vakantieblues had ik nooit kunnen schrijven zonder de inspiratie van mijn dochters. Aan hen draag ik dit boek op. Ook mijn partner Louise had een grote rol; kritisch als ik haar mijn verhalen liet lezen, maar altijd liefdevol. Ron Cramer redigeerde de tekst en daar ben ik hem dankbaar voor. Van Cock Raaijmakers kreeg ik een podium tijdens de verhalenavonden. Top!

En tot slot een *high five* voor de programmamakers van KRO's *Goudmijn*; Margot Maas, Jacques van Aelst en Stefan Stasse. Zij hebben acht weken lang op onnavolgbare wijze een verhaal uit *Vakantieblues* in de etalage van Radio 2 gezet.

Riny Boeijen

A. *MIJN EERSTE VAKANTIE*

De enige keer dat ik samen met mijn ouders op vakantie ging, heb ik niet eens bewust meegemaakt. Een jaar eerder waren ze getrouwd. Mijn vader had het café van opa overgenomen en zich samen met zijn jonge bruid vol overgave in het avontuur gestort. Dat bleek nog niet zo eenvoudig, vooral voor mijn moeder. Als jongste uit een gezin van vijftien kinderen had ze altijd een beschermde status genoten, maar die telde in een dorpskroeg niet. Een echte mannenwereld waarin, geholpen door het rijkelijk stromende bier, respect voor een vrouw meer uitzondering dan regel was. Aanvankelijk kon mijn vader enig ridderlijk gedrag niet worden ontzegd en deed hij krampachtige pogingen zijn jonkvrouw in bescherming te nemen. Totdat opa zich ermee ging bemoeien: ‘Het zijn je klanten, jongen. Daar went ze wel aan.’

Ik sluit niet uit dat mijn moeder in die fase haar voorliefde voor een dochter heeft ontwikkeld; een maatje in de strijd en altijd handig in de huishouding.

Het wittebroodsjaar zat erop. Hoog tijd voor vakantie. Ze hadden nog even getwijfeld over de besteding van de zuurverdiende centjes. In oktober ging namelijk de Nederlandse televisie van start. Maar uiteindelijk moest de kijkbuis het afleggen tegen een weekje Rudesheim. Samen met Marie en Gerrit, welke laatste recentelijk een automobiel had aangeschaft, te weten een Renault 4CV.

Dit alles tot grote opluchting van opa. Tv was misschien iets voor de stad, maar niet voor ‘ons soort mensen’. Nee, opa had andere gedachten over het jonge stel.

‘Wat dacht je van een kleinzoon?’ knipoogde hij naar mijn vader en stak een extraatje in diens borstzak. ‘Daar heb je

nou mooi de tijd voor.’

Nog geen week geleden had hij de pastoor, die kwam informeren of zijn kudde al enige uitbreiding tegemoet kon zien, resoluut de deur gewezen: ‘Als jij je niet met mijn werk bemoeit, dan bemoei ik me niet met het jouwe.’

De zielenherder had zich dit heidense gedrag zwijgend laten welgevallen, echter niet nadat hij een exemplaar van *Het groeiende Leven* in de hand van mijn moeder had gedrukt; *‘wederom bijgewerkt verschijnt thans het 120e en 130e duizendtal van deze bij de moeders en aanstaande moeders zo populaire uitgave van de Nationale Federatie het Wit-Gele Kruis’*.

De eerste zin in het boekje luidde: *‘Het mensdom heeft van God tot taak gekregen te zorgen voor de instandhouding van het geslacht. Wij bestaan immers niet uitsluitend voor onszelf, zoals wij in zelfoverschatting en zelfzucht dikwijls denken, maar zijn, als de schakels van een keten, verbonden zowel met hen die vóór ons waren, als met hen die na ons komen’*. Precies de boodschap van opa, alleen had die er een geeltje en wat minder woorden voor nodig.

Bijna zestig jaar later kwam ik het boekje tegen, bij het opruimen van het ouderlijk huis. Mijn vader was al jaren geleden overleden en mijn moeder had de laatste halte van het leven genomen; het verzorgingstehuis. Het papier was vergeeld en zat vol pigmentvlekken. Van sommige pagina’s was een hoekje omgeslagen. Bij het hoofdstuk *‘Voeding en verzorging van het kind in het eerste levensjaar’* was een stukje krantenpapier gestoken. Tot zo ver had ze het gelezen en daarna waarschijnlijk haar moederinstinct gevolgd.

Mijn ouders hadden geen rijbewijs waardoor alleen de rit met de Renault 4CV voor hen al een belevenis was. Het jonge paar genoot vanaf de eerste minuut. Zo heb ik nog

een foto waarop ze, geleund tegen de Renault 4CV, lachend in de lens kijken. Beiden een strooien hoed op met in de rand een rolfluitje dat met een ingenieus verstopt slangetje kon worden bediend.

In Rüdeshheim maakten ze lange wandelingen door wijngaarden en over beboste heuvels. Ze bezochten kastelen, voeren met een rondvaartboot over de Rijn en gingen naar de Loreley. De dagen eindigden in avonden vol *Wein, Weiber und Gesang* in een van de traditionele *Weinstubes*. Fouter kon bijna niet, als ik *Het groeiende Leven* moest geloven. Mij zou een ontaarde moeder staan te wachten; maar ik had geen keus. En ze was nog zo gewaarschuwd: '*Geen beunhazerij in mannelijke bezigheden en beroepen, geen gelegenheden bezoeken, waar cigarettten, tango en cocktail hoogtij vieren*'. Eigenlijk kon ze niet eens meer naar huis. En het ergste moest nog komen.

Op de laatste avond kwamen ze in een bar terecht met voornamelijk Amerikaanse soldaten. Er speelde een geweldige band. Gerrit sleurde bij het horen van de eerste tonen van Nat King Cole's *Unforgettable* zijn Marie de vloer op. Dansen was aan mijn vader niet besteed. De laatste keer dat hij met mijn moeder had gedanst was op hun bruiloft. Maar vanavond was ze onweerstaanbaar. Hij nam haar hand en ging haar voor. Terwijl ze in zijn armen wiegde, neuriede hij zacht mee: '*Unforgettable, that's what you are, unforgettable though near or far...*'

Het moet die avond zijn geweest dat ik de overstap van mijn vader naar mijn moeder maakte. Ik was niet alleen. We waren met honderden, zo niet duizenden. Maar eenmaal in moeders schoot beland, was ik de enige overgeblevene. '*Wij zijn slechts een klein deeltje van het geheel, microscopisch*

klein en als zodanig zonder betekenis, maar toch onmisbaar voor de ongereptheid van dat geheel, las ik in het boekje. En dat was ik.

Daags daarna gingen ze terug naar huis, opgewacht door opa die belangstellend bij mijn vader informeerde hoe het was geweest. Die begon te vertellen over de reis, de mooie omgeving en de heerlijke wijn. Maar over mij zweeg hij. Mijn moeder was ondertussen begonnen aan *Het groeiende Leven*: ‘... heeft men evenwel het huwelijk gekozen, dan stelle men zich tot taak dit huwelijk op de meest geschikte wijze aan zijn hoofddoel, de instandhouding van het geslacht, te doen beantwoorden ...’.

Negen maanden later werd ik geboren. *Unforgettable*.

B. ZOMERKAMP

'Ik beloof met de hulp van Gods genade mijn best te zullen doen. Mijn plicht te doen tegenover God, de Kerk en mijn Land. De wet van de welpenhorde te gehoorzamen en iedere dag een goede daad te doen.' Deze welpenbelofte deed ik in september 1959. Zeven jaar oud.

Mijn leven overziend, ben ik bang dat ik me niet aan die belofte heb gehouden. Er zijn dagen geweest dat er van een goede daad niets is terechtgekomen. Om over mijn plichten ten opzichte van God, de Kerk en mijn Land nog maar te zwijgen.

Ik heb wel mijn best gedaan. Zeker in die tijd, zo valt in mijn welpenboekje te lezen. Twee sterren kon de moedige welp behalen en na nog geen jaar had ik al een ster te pakken. De prestaties die ik daarvoor had moeten leveren waren niet gering. Een couplet van het Wilhelmus zingen, klok kunnen kijken. Ik schijn ook het leggen van een schootsteek en een platte knoop onder de knie te hebben gehad. Hinkelen, balgooien, koprollen en bokspringen. Ook met de lichamelijke verzorging zat het goed. Daarbij aangetekend dat het eind jaren vijftig gewoon was slechts een keer per week een bad te nemen en als het tegengat, zoals in mijn geval, in het vuile badwater van je jongere broertje. Alleen al daarvoor was die ster zeker op zijn plaats.

Een tweede ster heb ik nooit gehaald. De diepere oorzaak van dit falen heeft haar oorsprong in het vakantiekamp waaraan ik in de zomer van 1961 deelnam.

Mijn moeder had met enig leedvermaak kennis genomen van het feit dat ik een weekje onder akela's hoede uit logeren ging.

'Dan zal je eens merken hoe goed je het hier hebt.'

Een opmerking die ik volstrekt niet kon plaatsen. In mijn

herinnering had ik nooit ergens over geklaagd. Zelfs niet over dat vieze badwater. Bovendien was het destijds ongebruikelijk, zo niet erg onverstandig, om kritiek te uiten op het huisregime. Lijfstraffen waren niet ongewoon en je kon zonder eten of drinken naar bed worden gestuurd. Dat laatste was me regelmatig overkomen. Zonder effect overigens, aangezien ik wist waar op zolder mijn vader zijn voorraad Kwatta's had opgeslagen. *'Hulp in eigen omgeving'*, las ik in het welpenboekje bij de tweede ster.

Ondanks haar cynisme had mijn moeder zich met verve over mijn plunjezak ontfermd; een paarskleurige plastic zak waarin een vijfdaags verblijf secuur, maar sober was samengevat. Een trui, want het kon 's avonds afkoelen. Daarom ook maar een extra paar sokken en een singlet. Een zakdoek. Een schone onderbroek, je kon immers nooit weten. Een handdoek, een washand met daarin een stukje zeep en een kammetje. Een kussensloop, een laken en bovenop een paardendeken. De zak werd verzegeld met een stukje sisaltouw waaraan een label met mijn naam bungelde: Riny Boeijen, nest 'zwart'.

Op de dag van vertrek kwam een kleine vrachtauto van de gemeente aanrijden die de plunjezakken meenam en ons voorging in avontuur. Wij op de fiets er achteraan met akela aan het hoofd. Of, zoals de wet van de welpenhorde luidde: *'De welp volgt de oude wolf. De welp is moedig en houdt vol'*. Mijn akela was allesbehalve een oude wolf. Ik weet niet of ik toen al enige smaak voor vrouwelijk schoon had ontwikkeld, maar mijn akela was de mooiste van de hele wereld. Ze was sterk en lenig, knoopte een mastworp met haar ogen dicht en klom als een panter de bomen in. Ze kon seinen en wist met een kompas in de hand precies waar we heen moesten.

Maar ze was ook anders mooi; als ze lachte bijvoorbeeld. En dan was er nog dat ene moment. Onze horde had een zwemmiddag in het ven in de bossen aan de rand van het dorp. Daar zag ik haar in badpak. Een keer. Maar dat beeld stond in mijn netvlies gebeiteld. Een wonder van schoonheid, veel mooier dan alle vrouwen in badpak die ik ooit in *De Lach* had gezien.

Moedig en volhardend bereikten we na een paar uur fietsen ons kampement aan de rand van een bos; een koeienstal. Ieder kreeg een plekje op de cementen vloer toegewezen. Aan het hoofdeinde twee palen waartussen een koe had gestaan. Aan het voeteneinde een smalle ondiepe afvoergoot voor de mest.

De boer deelde jute zakken uit en wees ons naar een stapel strobalen. Akela haalde haar mes tevoorschijn en sneed met soepele bewegingen de touwtjes door die het stro bij elkaar hielden.

Het vullen van de strozak was bepaald geen sinecure. Met te weinig stro voelde je na een kwartier de stenen vloer en met te veel rolde je van je slaapzak.

‘En afsluiten met een platte knoop. Dat kun jij wel,’ knipoogde akela naar me.

Dat gold niet voor mijn moeder, maar die had dan ook geen ster. Mijn plunjezak was open en het touwtje met label weg. Gelukkig herkende ik hem aan het paarskleurige plastic en aan de paardendecken die bovenop lag. Met het witte laken erbij leek mijn slaapzak even later op een echt bed. Nu nog de kussensloop vullen met stro en deze welp was klaar. Terwijl ik de sloop uit mijn plunjezak haalde, verstijfde ik van schrik. Het werd warm en koud tegelijk. Mijn knieën knikten. Ik slikte. Daar lag een ... een beha. Hoe was die daar terecht gekomen? Mijn moeder natuurlijk weer. Verschrikt

keek ik links en rechts om me heen. Zou iemand iets hebben gezien? Daar leek het niet op. Waar moest ik heen met dat ding? Voorlopig nergens. Onderin stoppen maar. Ik keek nog eens in de zak. De beha was wit. De cups waren aan de bovenkant afgezet met een ruche en in het midden verbonden door een glanzend strikje. Ze glommen me tegemoet. Nog nooit was ik zo dichtbij geweest. Mijn hand ging in de zak en voorzichtig streelde ik de stof. Die voelde koel, glad en ook zacht. Er ging een lichte siddering door me heen.

‘Zo, hier zit de dader.’

Mijn hand vloog uit de zak, mijn haren overeind. Ik kreeg geen lucht. Mijn adem stakte.

Seinen, natuur, paalsteek.

Mijn tweede ster duizelde in veelvoud om mijn hoofd. Akela.

‘Je hebt de verkeerde, jongen. Dat is de mijne.’ Ze wierp eerst een blik in de plunjezak en keek daarna naar mij.

Ik vraag me nog altijd af of ze het wist. Of de oude wolf aan mijn ogen kon zien dat ik met mijn welpenpootjes haar beha had beroerd.

‘Ik dacht ... er zat geen label aan ... paars gekleurd ... en die deken ...’

‘Is precies hetzelfde als mijn deken,’ vulde ze me aan. ‘Haal je bed maar af en help me even.’

Ik heb die vijf nachten nauwelijks geslapen. Dat lag niet aan mijn slaapzak of aan mijn kussen. Ook niet aan de zeurende stank van koeienmest of aan Wim die iedere nacht om zijn moeder riep. Nee, het lag aan haar. Aan Akela. Ik was verliefd tot over mijn welpenoren. Als enige ooit haar beha aangeraakt. Die tweede ster zou ik halen. En een derde of een vierde, als het moest. Ik zou haar volgen, waarheen dan

ook. Ik zou moedig zijn en nooit opgeven. Ik beloofde met hulp van Gods genade mijn best te zullen doen en meer. Een laaiend liefdesvuur dat me geen rust meer gunde.

Tot die laatste dag. De dag waarop mijn droom in duigen viel. De dag waarop ik mijn welpenbelofte samen met het welpenboekje in een denkbeeldig kampvuur wierp.

Ze was gaan staan en had om stilte gevraagd.

‘Welpen, dit is de laatste keer dat ik met jullie op kamp ben geweest. Ik word moeder.’

Terwijl ze het zei, had ze haar handen op haar buik gelegd.

Even doemde het beeld van mijn moeder op, maar dat kon ik snel verdringen. Ik keek van haar buik naar haar ogen. Er was iets met die ogen. Ze keken anders. Het waren niet meer die ogen van mijn stoere, mooie wolf. De wolf die ik altijd wilde volgen. Het waren de ogen van ... een moeder.

Ik beet op mijn onderlip. De horde applaudisseerde. Maar ik kreeg mijn handen niet op elkaar. Gods genade had me in de steek gelaten.

Bij thuiskomst was mijn moeder zorgzamer dan ooit. Mijn verliefdheid, de slapeloze nachten en mijn verdriet hadden hun sporen nagelaten. Ik zag eruit als een strozak. Toch kon ze het een paar dagen later niet nalaten om even haar gelijk te halen.

‘Deze heb ik speciaal voor jou gehaald’, zei ze en koos in de jukebox B1. Even later schalde de nieuwste hit van Johnny Hoes door het café:

*‘Och was ik maar bij moeder thuis gebleven,
och was ik maar met jou niet meegegaan.’*

C. *DE SPARTA GD 50 SPORT*

Hoe kun je een vakantie beter beginnen dan op een splinternieuwe Sparta GD 50 Sport; zittend op de buddyseat tussen ome Harrie en tante Nolda. Een sensatie die in mijn geheugen zit gemetseld, al was het maar omdat ik nog nooit op een brommer had gezeten. En ach, wat was hij mooi. In al zijn massiviteit leek het een rijdend fort, gepantserd met stalen spatborden en chromen sierstrips. De robuuste, gewelfde tank in twee kleuren; beige en blauw. Het eivormige reparatiedoosje in de flank. Een detail en eigenlijk overbodig, want deze machine straalde een brok vertrouwen uit. Niet te stoppen; door niets of niemand.

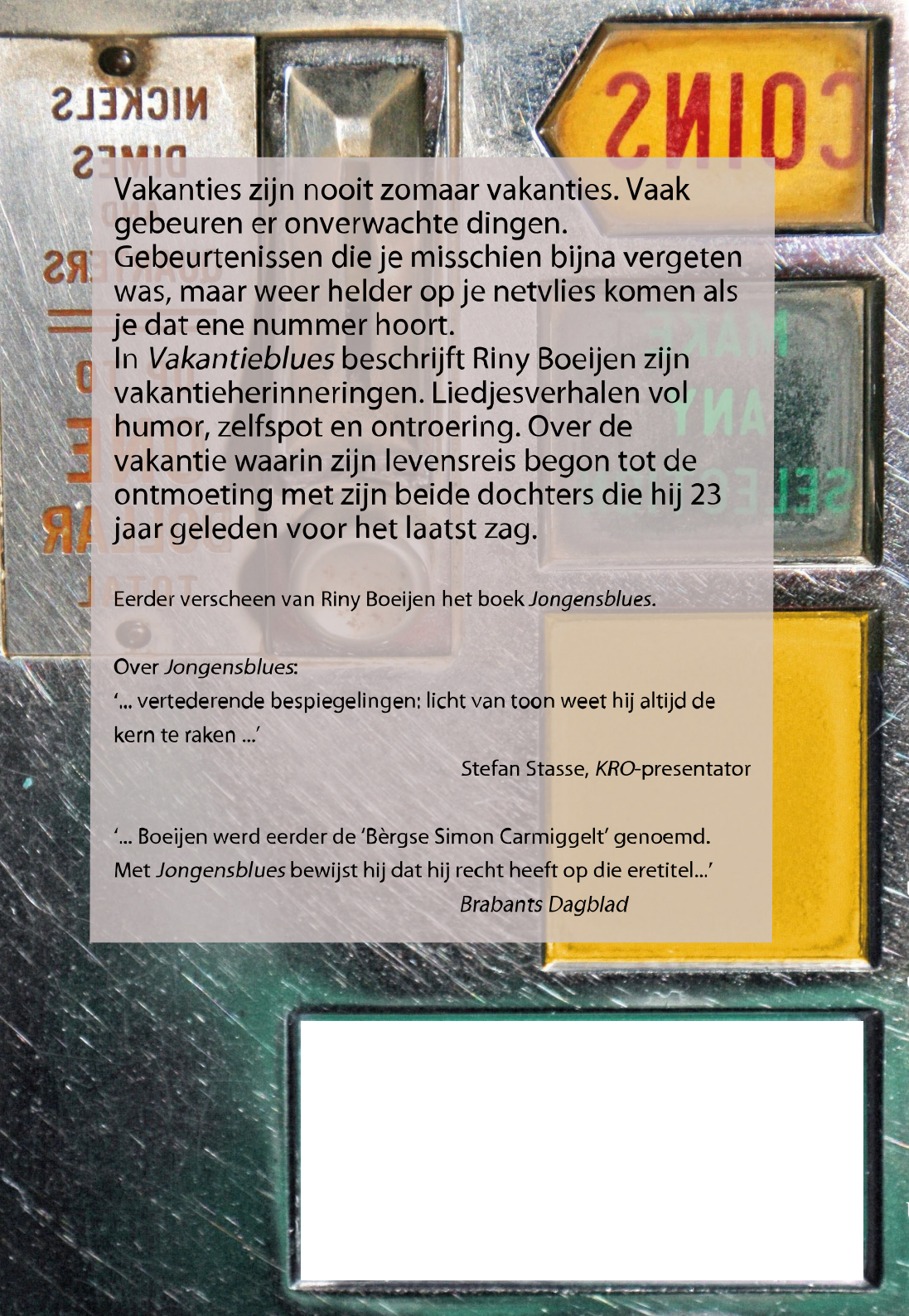
Het was hartje zomer, maar dat weerhield oom en tante er niet van zich in een lange leren jas te hijsen. Ik droeg een korte broek en had mijn gele jack aan, waardoor we gedrieën op een reusachtige bruine boterham met kaas leken. En eindelijk was het dan zover. Ome Harrie startte zijn Sparta. Het sonore geluid ging als een siddering door mijn buik.

‘Als je hem maar niet verwent,’ zei mijn moeder.

‘Waar heeft die jongen anders vakantie voor,’ hield tante haar zus voor en daarmee leek niets een aangenaam verblijf nog in de weg te staan.

Oom zette de gashendel open en de Sparta gleed majestueus de Osseweg op. Mijn moeder zwaaide. Ik zwaaide niet terug. Te stoer? Of bang om de riem van ome Harrie los te laten? Misschien wel beide.

Het was of we vlogen. De wind speelde met mijn haren en mijn neus vulde zich met de geur van leer en het vleugje *Boldoot* van tante. De huizen gleden langzaam voorbij. Ik zag een moeder ramen lappen, de verbaasde blik in de ogen van mijn klasgenoot Kees toen ik passeerde, een boer die zijn paard en wagen over een karrenspoor dirigeerde.

Vakanties zijn nooit zomaar vakanties. Vaak gebeuren er onverwachte dingen. Gebeurtenissen die je misschien bijna vergeten was, maar weer helder op je netvlies komen als je dat ene nummer hoort. In *Vakantieblues* beschrijft Riny Boeijen zijn vakantieherinneringen. Liedjesverhalen vol humor, zelfspot en ontroering. Over de vakantie waarin zijn levensreis begon tot de ontmoeting met zijn beide dochters die hij 23 jaar geleden voor het laatst zag.

Eerder verscheen van Riny Boeijen het boek *Jongensblues*.

Over *Jongensblues*:

‘... vertederende bespiegelingen: licht van toon weet hij altijd de kern te raken ...’

Stefan Stasse, *KRO*-presentator

‘... Boeijen werd eerder de ‘Bèrgse Simon Carmiggelt’ genoemd. Met *Jongensblues* bewijst hij dat hij recht heeft op die eretitel...’

Brabants Dagblad

Wilt u de papieren versie van dit boek bestellen? Ga dan naar:
www.jouwboek.nl/webshop